

'Mijn littekens, dat ben ik'

'Ik was tweeënhalftoen het on-
verval gebeurde. In de bakkerij
van mijn ouders was dat. Mijn va-
der had kokend suikerwater ge-
maakt. Ik dacht dat het gele cre-
me was, daar was ik echt verlek-
kerd op. Ik liep ernaartoe, strui-
keldie en greep me vast aan die
pot. Al het kokende suikerwater
over me heen.'
'Ik kan me daar niets meer van
herinneren. Al hebben mijn eer-
ste herinneringen er wel mee te
maken: de pestertien in de lagere

school. Een jaar of zes, zeven was
ik toen. Kinderen kunnen onge-
looflijk hard zijn. "Verbrande kip"
heeft mij ooit iemand genoemd.
Het ergste verwijt ooit. De fysieke
pijn, daar herinner ik me niets
meer van. Maar de pijn van die
pesterijen, die kan ik me wel nog
perfect voor de geest halen.'
'Dat ik nog zo klein was toen het
gebeurde, is ook wel een voordeel.
Ik heb intussen al zo veel andere
dingen meegemaakt. De wondes is
al lang niet meer vers. Bovendien

heb ik mezelf nooit anders ge-
kend dan met die littekens. Dat
help. De pestertien hielden gelei-
delijk aan op. Mensen kunnen
nog wel eens staren. Maar verder
dan dat gaat het niet. Integende-
el. Vrienden kijken zelfs naar
mij op. Omdat ik mijn leven leid
zoals zij dat van hen. En dat ik er
mijn littekens voor lief bij neem.
Dat ik daar geen drama van maak.
Geen zelfmedelijden heb.'
'Waarom zou ik ook? Ik ben toe-
vallig een beetje beschadigd aan

In 'Mijn zachtste huid' schetst
fotografe Lieve Blanquaert in woord
en beeld een portret van tien mensen
die getekend zijn door brandwonden.
Onder anderen van Lien, die als uk
van twee jaar een pot kokend
suikerwater over zich heen kreeg.

de buitenkant. Maar mijn bin-
nenkant is helemaal intact, geloof
me. Natuurlijk heb ik het geluk
dat ik mijn littekens makkelijk
kan wegstoppen. Ik ben niet ge-
kend in mijn gezicht, een van de
eerste dingen waar mensen naar
kijken. Bij mij valt het vooral op
in de zomer. Een bikini was een
enorm grote stap voor mij. Het is
al erg dat ze je benen zien, dan
moeten ze ook nog eens zien hoe
verbrand je buik en je borst zijn.
Het was een grote stap, maar eens

gezet, ook een enorme bevrijding.
Nog niet zo lang geleden waren
heupbroeken in de mode, je weet
wel, waarbij je altijd wel een
streepje buik ziet. Wel, ik heb die
ook gewoon gedragen. Als je toe-
gevang in je eigen lichaam.'

Trots

'Vooral kinderen kunnen heel
verwonderd naar me kijken. Ik
ben leidster bij de Chiro en voor
de kleintjes is dat soms wel

schrikken. Dat hun voorbeeld
dan toch niet zo volmaakt is als ze
denken. Ik probeer dat telkens op
een heldere en simpele manier uit
te leggen. Vorig jaar kwam er hal-
verwege een nieuw kindje bij.
"Oei, wat is dat?", vroeg ze toen ze
mijn littekens had gezien. Ik
kreeg de kans niet om iets te zeg-
gen. De hele groep begon mijn
verhaal te vertellen. Dat was hart-
verwarmend. "En je moet daar
eens over voelen", zeiden ze haar.
Dat vinden ze geweldig. Die litte-
kens voelen gekarteld, maar tege-
lijkertijd heel glad aan. Dat fasci-
neert ze mateloos. Je ziet dat ze
haast trots zijn. "Ik ken iemand
en er is iets mis mee, maar toch is
ze heel tof en normaal." Dat
maakt me blij. Als ze later nog ie-
mand tegenkomen die "anders"
is, zullen ze ongetwijfeld minder
snel vooroordelen hebben.'
'Bij elke kennismaking heb ik
meestal wel hetzelfde traject af te
leggen. In het begin merken ze er
niets van. Dan zien ze mijn arm en
beginnen ze vragen te stellen.
Vaak moet ik dan helemaal op-
nieuw beginnen. Met man en
macht ervoor proberen te zorgen
dat ze me plots niet anders gaan
zien. Dat ik geen medelijden no-
dig heb en net ben zoals zij.'

Bikini

'Al wat ik heb meegemaakt. heeft
me ook gemaakt wie ik ben. Mijn
littekens, dat ben ik. Wie weet hoe

andere was mijn persoonlijkheid
geweest. Misschien was ik ook
een pestkop. Wat gebeurd is,
heeft me gevormd. Ergens ben ik
er dus zelfs dankbaar om. Omdat
ik gelukkig ben met wie ik nu ben.
Ik kan me mezelf niet eens voor-
stellen zonder littekens. Soms
probeer ik het wel eens. Ik zou wel
plastische chirurgie kunnen pro-
beren, ja. Maar ik wil het niet. Ik
vind mezelf knap genoeg. En zon-
der die littekens zou ik Lien niet
meer zijn. In relaties zijn mijn lit-
tekens nog nooit een hindernis
geweest. Al is het voor de jongens
natuurlijk lastiger. In het begin is
het wel wat onwennig. Ook met
mijn huidige vriend. Mijn benen,
mijn buik, die voelen niet aan als
een normale buik en benen. Maar
goed, dat eerste, ongemakkelijke
momentje was snel voorbij.'
'Thuis spreken we nooit meer
over wat er toen gebeurd is. Om-
dat ik dat ook niet nodig vind.
Mijn ouders hebben het vroeger
trouwens genoeg verteld. Hoe
mijn vader op het moment zelf
heel koelbloedig is kunnen blij-
ven, bijvoorbeeld.'
'Hij heeft alles gedaan wat hij
moest doen. Mij in de douche ge-
legd, het water laten stromen en
de ambulance gebeld. Beheerst
heeft hij alle stappen afgewerkt.
Een geluk. Maar zodra we in het
ziekenhuis kwamen, "kreeg hij
zijn klop". Mijn moeder ook. Niet
onbegrijpelijk. Ik heb foto's ge-

de meeste ongevallen stomweg
thuis. Stomme accidenten zijn
het meestal. Een strijkijzer, een
kookplaat, soep, frituurvet... Niet
dat iedereen daardoor paniekerig
in huis moet rondlopen. Maar
waakzaam zijn, is toch geen over-
bodige luxe.'

Dromen

'Ik studeer nu archeologie. Wel-
licht ga ik lesgeven. Esthetica,
aardrijkskunde of geschiedenis...
Echt het normale leven, ja. En
dan ergens op "de buiten" gaan
wonen. Een gezinnetje, vier kin-
deren. Elke maand iets gaan drin-
ken met een vaste bende. Barbe-
cuen met de vrienden en hun
kinderen. Gelukkig zijn, gewoon.
Al droom ik er ook stiekem van
overt een boek te schrijven. Of een
film te regisseren. En ik wil ook
wel nog de wereld zien. Maar
goed, we zien wel hoe haalbaar
dat is. Ik heb dromen, en ik wil
daar veel in investeren. Maar het
is misschien nog belangrijker om
je hier en nu ook al goed in je vel
te voelen. Het leven is onvoor-
spelbaar, dat heb ik bij uitstek on-
dervonden. Maar net dat heeft me
het talent gegeven om de dag te
plukken.'

Lieve Blanquaert, Mijn zachtste
huid. Over leven met brandwonden,
uitgeverij Lannoo. Tioit, 144 blz.
19,95 euro (gebonden in harde kaff)

'Leren uit confrontatie met brandwonden'

'Iedereen die over brandwon-
den hoort, gruwet ervan. We wor-
den onpasselijk en willen het
niet zien.' Lieve Blanquaert wil
ons met *Mijn zachtste huid* be-
wust maken van het stigma dat
mensen met brandwonden dra-
gen.
'Mensen die verbrand zijn in
hun gezicht, durven dikwijls
niet buitenkomen. Ze verenigen
zich in aparte groepen en gaan
samen op uitstap. Het vraagt
moed om in hun situatie te zeg-
gen: "Ik kies voor het leven". En
om naar buiten te komen met
hun verhaal.'

De fotografe ging in op de vraag
om mee te werken aan het boek
omdat ze het interessant vindt
te vertrekken vanuit die angst
voor brandwonden. 'In de con-
frontatie met die vrees ging ik
brandwonden anders bekijken.
Ik hoop dat ik daar wat van kan
doorgeven in het boek.'

De getuigenis van Lien is erg
open en zelfbewust. 'Ze heeft
van haar brandwonden haar
sterkte gemaakt: zonder die lit-
tekens zou ze niet zijn wie ze is.
Maar niet iedereen slaagt erin
die bocht te maken.'

Blanquaert: 'Het boek toent
tien portretten van mensen met
een verschillende leeftijd. Elk
gaan ze op een unieke manier
met hun littekens om. Er zijn
mensen die hun partner verlie-
zen of met een betere relatie op-
bouwen. Sommigen sluiten zich
op, anderen gaan er extravert
mee om.'

'Een ding hebben ze gemeen:
geen van hen heeft baat bij me-
delijden. Ze willen gewoon hun
leven leiden. In een samenleving
waar we meer en meer stre-
ven naar perfectie, hebben zij
het extra lastig.' (ho)

zien van toen ik in het ziekenhuis
lag. Volledig ingepakt, als een
mummetje. Ik zag er niet uit. En
mijn ouders mochten alleen bij
me komen als ze zelf volledig ste-
riel ingepakt waren. Mijn groot-
moeder had als cadeauje een
"Amedée" gekocht. Je weet wel,
dat groene, pluizige breest van
VTM. Maar dat mocht niet bin-
nen, ze zouden dat nooit steriel
krijgen. Ellende voor een klein
kind. Gehuild dat ik heb. Mijn
grootmoeder ook. Ze wou me blij
maken en nu had ze me alleen
maar aan het huilen gebracht.'
'Het schuldgevoel van mijn vader,
daar heb ik het met hem nooit
over gehad. Hoe hij daarmee is
omgegaan, daar ben ik wel
nieuwsgierig naar. Maar goed, ik
denk dat iedereen dat nu wel ver-

'Ik ben toevallig
een beetje
beschadigd aan
de buitenkant,
maar mijn
binnenkant is
helemaal intact,
geloof me'

werkt heeft en een plaats heeft
gegeven. Het heeft weinig zin om
daar nu in te zitten wroeten. Ie-
dereen heeft erin de draad al snel
weer opgenomen. Ook omdat ik
er zelf zo goed mee omga.'
'Mijn leven is niet anders dan dat
van mensen zonder brandwon-
den. Maar ik ga wel fundamenteel
anders om met vuur. Als we met
de Chiro een kampvuur maken en
ze opperen om benzine te gebrui-
ken, dan kan ik daar vreselijk
kwad om worden. Al gebeurt
de meeste ongevallen stomweg
thuis. Stomme accidenten zijn
het meestal. Een strijkijzer, een
kookplaat, soep, frituurvet... Niet
dat iedereen daardoor paniekerig
in huis moet rondlopen. Maar
waakzaam zijn, is toch geen over-
bodige luxe.'

1 anders was mijn persoonlijkheid
2 geweest. Misschien was ik ook
3 een pestkop. Wat gebeurd is,
4 heeft me gevormd. Ergens ben ik
5 er dus zelfs dankbaar om. Omdat
6 ik gelukkig ben met wie ik nu ben.
7 Ik kan me mezelf niet eens voor-
8 stellen zonder littekens. Soms